

Rozjímanie na sobotu 4. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na sobotu 4. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: „Nikdy tak človek nehovoril“; nezatvrdzovať svoje srdce; Ježišove slová.

JE TRETÍ ROK PÁNOVHO verejného života. Sú to dni sporov s farizejmi a inými vodcami ľudu. Ježiš je v Jeruzaleme počas slávania sviatku stánkov. Ulice mesta sú plné chatrčí z konárov ako pripomienka prechodu Izraela púšťou po oslobodení z Egypta. Počas tohto sviatku sa ďakovalo Bohu za úrodu a za vinič,

keďže sa slávil na prelome septembra a októbra, na konci poľnohospodárskeho roka; hľadalo sa Božie požehnanie do budúcnosti s ohľadom na prisľúbeného spasiteľa.

V tomto slávnostnom prostredí s veľkým počtom pútnikov sa veľkňazi a učitelia zákona obávali, že Ježiša vyhlásia za Mesiáša, a preto poslali niekoľko chrámových strážcov, aby ho zajali. Pravdepodobne ich nebolo veľa, ale nevideli sa v pozícii, že by mohli použiť silu bez toho, aby vyprovokovali vzburu. Je možné, že prišli na miesto, kde Pán hovoril so svojimi učeníkmi, a stáli bokom a čakali, kým skončí. Takto ho mohli nenápadne zastaviť bez toho, aby sa dav rozbúril. Počas tohto čakania ho počuli hovoriť a Ježišove slová sa dotkli ich srdc. V ich dušiach sa čosi pohne a vzdajú sa pôvodného cieľa, ktorý ich tam priviedol. Keď sa vrátia, aby zložili účty veľkňazom a farizejom, tí sa ich rozhorčene

pýtajú: „Prečo ste ho nepriviedli?“ A odpoveď strážcov je výrečná: „Nikdy tak človek nehovoril“ (Jn 7, 46).

Kontrast medzi týmito dvoma skupinami ľudí je zarážajúci.

Veľkňazi a učitelia zákona sú možno zatvrdnutí v duši, nechcú počúvať Ježiša, ich srdcia sú obalené štítom predsudkov. Keď vedú dialóg s Majstrom, je to len zdanlivý dialóg, chcú jeho slová len prekrútiť. Na druhej strane strážcovia chrámu sú jednoduchší a úprimnejší ľudia; ich vnútorné dispozície im umožňujú počúvať Krista bez zábran. A v tomto osobnom stretnutí sú získaní pre Krista. Tieto vedľajšie postavy evanjelia nám pripomínajú potrebu počúvať Božie slovo s jednoduchým srdcom, aby sa pri jeho prijatí skutočne stalo svetlom, ktoré vedie náš život.

„POČÚVAJTE DNES PÁNOV HLAS,
nezatvrdzujte svoje srdcia“ (Ž 96,7).
Cirkev nám počas pôstu neúnavne
opakuje tieto slová žalmu. Pripomína
nám, že naše srdcia môžu mať sklon
k zatvrdnutiu, aj keď už dlho, možno
mnoho rokov, túžime a snažíme sa
žiť ako kresťania. Veľkňazi a farizeji
nedokázali na Ježišovi, ktorý bol
pravdou, svetlom a dobrotou, vidieť
nič pozitívne. Ich zatemnené oči boli
schopné sústrediť sa len na zdanlivo
negatívne veci.

Tvárou v tvár tomu, čo sa deje okolo
nás, si vždy môžeme vybrať medzi
odsudzujúcim pohľadom a
kontemplatívnym pohľadom. Táto
voľba istým spôsobom podmieňuje
naš spôsob vnímania reality.

Prostredníctvom modlitby sa
môžeme zjednotiť s pohľadom, ktorý
pochádza od Boha, ktorý „nás
neodsudzuje, ale prijíma, objíma,
podporuje“^[1]. On jediný vie, čo sa
skrýva v hĺbke ľudských srdc.

Dobre vieme, že tí, ktorí vedia, že sú deťmi Boha, ktorý je Otcom a ktorý zvíťazil nad zlom, nikoho nenávidia a nepozerajú na svet pesimistickými očami. Viera a láska nás naopak nabádajú, aby sme sa sústredili predovšetkým na dobro, aby sme obdivovali krásu, ktorá nás obklopuje; aby sme si pestovali, slovami svätého Josemaríu, „pozitívny a otvorený postoj k aktuálnej zmene sociálnych štruktúr a foriem života“[2]. Kresťanstvo je novosť, svetlo, spása, láska ku každému človeku. „Veriaci pohľad je schopný rozpoznať svetlo, ktoré Duch Svätý vždy vrhá uprostred tmy, pričom nezabúda, že *kde sa rozmnožil hriech, oveľa viac sa rozmnožila milosť* (Rim 5, 20). Naša viera je vyzvaná, aby zahliadla víno, na ktoré sa môže premeniť voda, a objavila pšenicu, ktorá rastie uprostred buriny“[3].

.....

STRÁŽCOVIA CHRÁMU ZASA

dokázali oceniť Ježišove slová.

Uvedomili si, že nepočúvajú len tak hocijakého rabína: bolo v ňom niečo viac, niečo radikálne odlišné.

Evanjelium poznamenáva, že „učil ich ako ten, kto má moc, a nie ako zákonníci“ (Mk 1, 22). Ježišove slová boli podložené znameniami, ktoré robil, a príkladom jeho života. Nikdy nebol človek viac stotožnený so svojím posolstvom, lebo posolstvo bolo jeho osobou: bol vtelenou Božou láskou, zmierením s Otcom, ktorý zjavuje človeka človeku samému[4].

Ježiš zjavoval pravdu s autoritou a hĺbkou. Podarilo sa mu to však urobiť jednoduchým spôsobom, jazykom, ktorý bol spojený s každodennou existenciou tých, ktorí ho počúvali. Podľa svojich dispozícií mohol každý toto ohlasovanie prijať dobre alebo zle, ale Ježišove slová sa dotkli života jeho poslucháčov. Okrem toho ženy a muži s dobrým srdcom dokázali v

Kristových slovách vnímať aj ďalšiu vlastnosť: jeho dobrotivosť.

Uvedomovali si, že hovoril zo srdca, že mu nešlo o to, aby vyzeral dobre alebo si získal potlesk, ale že hovoril len v duchu pomoci, útechy a spásy. V jeho slovách objavili Božiu lásku ku každému z nich.

Aj dnes „Ježiš nikomu neodoprie svoje slovo. A je to slovo, ktoré uzdravuje, utešuje, osvecuje“[5]. Čítaním a rozjímaním nad evanjeliom sa môžeme osobne stretnúť s Kristom, aby sa stal svetlom nášho života. Podobne ako strážcovia chrámu budeme môcť zvolať: „Nikdy tak človek nehovoril“ (Jn 7, 46). Na tejto ceste nám môže pomôcť Mária, ktorá do seba prijala Božie slovo.

[1] František, *Patris corde*, bod 2.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 428.

[3] František, *Evangelii gaudium*, bod 84.

[4] Porov. Druhý vatikánsky koncil, *Gaudium et Spes*, bod 22.

[5] Svätý Josemaría, *List 3*, bod 10.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
sobotu-4-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-sobotu-4-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(21.03.2026)